

SECRETS DEL TOCADOR.

D' AQUÍ D' ALLÀ.

Jo prou volia corre de flor en flor, com la papallona, ja qu' estém en plena primavera; pero al dirigirm'e dilluns al Teatro Lirich, per veure la companyia francesa, vā atraparme un xáfech, se 'm ván mullar las alas y al Teatro Lirich m' hi quedat.

No 's creguin pas que 'm pesi... encare que 'm disgusta.

Si, 'm disgusta que Barcelona, la segona capital d'Espanya, ignori que hi ha una actris francesa que 's diu senyoreta Favart, conejuda y apreciada de tot Europa. Es possible que ella y 'ls dignissims artistas que la secundan treballin cada nit per mi y per las butacas vuidas? Faig abstracció de cent ó doscentas personas que 'l dia que som més, m'acompanyan, y 'm dirigeixo als amants del art, per dirlos:

—Vajin en nom de Déu y no 'm mirin may més la cara.

*

[N' hi ha per desesperarse! La senyoreta Favart, tē ja alguns anys (l' hi diuen senyoreta perque 's manté soltera. No ha volgut casarse, sinó ab l' art dramàtic); pero ab los anys y tot es una actris de primera forsa. L' hi he vist fer fins are un paper de sogra (*Serge Panine*) y un paper de mare (*La joie fait peur*). En lo primer mata al seu gendre de un tiro y 'l públich l' admira y l' aplandeix. Es potser la primera vegada que 'l públich aplaudeix á una sogra. En lo segon quan fá de mare, recobrant á un fill que tenia per mort, fa venir las llàgrimas als ulls, tal es la ternura que destilan sas miradas, sas paraus y sos petons.

Si la companyia no tingües més que la Favart seria digna de veure 's; pero hi ha més. Hi ha una tal Melcy qu' es una dona guapíssima y una imitadora afortunada de la Sarah Bernhardt y una tal Jane May, que 's diu *May*, sens dupte, perque una vegada vista, may més se l' olvida. Es petita y confirma l' adagi de que als pots petits hi ha la bona confitura. No han vist vostés ingenuitat, ni gracia com la que desplega. Encare sento las sèvases frescas riatllas en l' *Etincelle*, encare la veig, nena ajogassada, trayentse avellanas de la butxaca y trencantlas ab aquelles dentetas tant monas, en lo moment en que un militar, per ferli l' amor, vā a llegirli una poesia.

*

Y apropòsit de aquesta xícota, aquí vā una anècdota. A Paris hi ha entre la prempsa una llibertat immensa, sobre tot sempre que de artistas se tracta. Aixis com hi ha homes públichs que tenen de cristall las parets de casa sèva, hi ha donas... (retiro 'l calificatiu) que 's troben en lo mateix cas. ¿Surts á l' escena? Donchs la tèva vida ja no té secrets. Sabré a quina hora 't ficas al llit y á quina hora 't llevas, sabré lo que menjas y lo que gastes, lo que guanyas en lo teatro, y lo que pots guanyar d' altra manera, las personas que rebs y las que no admets á casa tèva.

De la *Jane May* vā dirse lo que 's diu de totes las artistas. Es jove, es maca ¿per qué no ha de tenir...? Detúra 't ploma que aqui no som á Fransa.

Lo cert es que ella vā revoltarse contra una calumnia tant miserable, y ansiosa de confondre als calumniadors y als que llegint la calumnia somreyan y bromejavan, vā ferse examinar pels metges.

Lo certificat dels facultatis corria l' endemà per las redaccions dels periódichs, y aquests declaravan que la *Jane May* era... ¡Mascota!

*

Tornant á la companyia, los homes no desdiuen de las donas: Montlouis, Angelo, Barral, Laty y Demey son artistas conciencius. Los uns pél terme sério, los altres pél terme cómich, se surten de tot ab una perfeció assombrosa.

Ab tals sumandos, resulta una suma admirable. Conjunts com aquells no se 'n veuen gaires.

Y vostés, senyoras de bon gust, las que sempre estan á la mira de un traje, de un vano, de uns guants ó de un pentinat ¿cóm no ván á donar un cop-d' ull á la Companyia francesa? Veurián verdaderas preciositats. Allá compendrian com certas modas de París, neixen sobre las taules de un teatro. ¡Quanta distinció! ¡Quanta elegancia!... Y quina manera de portar la roba!... Jo comprehenc que 'ls pobres marits escamats, adoptin lo retraint en semblants materias; lo que no m' explico es que vostés, que quan se proposan un objecte 'l logran, no 's arrastrin al Teatro Lirich.

*

Hi dit Teatro Lirich, y potser avuy divendres y demà dissapte, la companyia treballarà al Liceo. Aquesta companyia fá com Mahoma: ja que la montanya no vā á n' ella; ella vā á la montanya. Lo públich se retréu y ella vā á trobar al públich.

La indiferència per un artista es la mort, y es una mort injusta.

—Si no valch, si no 'us agrado, xiuléume; pere avantis veniume á sentir.

*

Jo ja ho veig. Avuy per avuy s' han reunit á Barcelona notabilitats de totes menas, artistas de aquells que

's fán dir si senyors, y qui primer hi ha sigut, primer ha fet los abonats y l' últim que arriba paga 'l pato.

Ademès hi ha un principi de economia domèstica que mana no allargar la cama més enllá de lo que permet lo llensol, y mentres la cama, ab Massinis, Marios y Favarts s' estira cada dia més, lo llensol s' escrusa.

Lo llensol de Barcelona es la borsa, y la borsa cada dia baixa. Hi ha valors que s' han tornat molt cobarts, banchs que liquidan, accions que 's paralisan y oblidacions molt pesadas.

Hi ha ademès capitalistas que fujen.

¿Qui no ha sentit parlar del *crach* de aquesta última setmana?

La noticia de la desaparició de un cert banquer, deixant un passiu, que alguns calculan que no baixa de cinquants mil duros, ha produxit gran sensació.

Lo fugitiu era un home d' empresa, mereixia general confiança y se 'l tenia per fort; pero amigo, no hi ha qu' extranyar-se 'n: quan vè una epidèmia, los forts son los primers que 'l agafan y 'ls primers que hi petan.

Era rumbós com ningú: y menjava bé, y 'ls seus convits, als amics y á la prempsa, sempre que inauguraava un negoci, no tenian rival: sortidors de *Champagne*, caixons de puros á dojo, y la mar d' exquisitats... ¿Qué haja de succehir?...

Díalech:

—Pero es possible... deya un infelis, que 'n' era víctima, posantse las mans al cap. Cinquants mil duros! ¿Qué 'n' ha fet de tants diners?

—¿Qué vols que 'n' haja fet?... Se 'ls ha menjat.

Nosaltres no ho volém creure. Al contrari, 'l rumbo molts vegades salva á las empresas.

Aquí lo que hi ha es que 'ls negocis van mal, y que 'l mar de la borsa està sempre plé de tiburons ab la boca oberta, y jay d' aquell que no se 'n guarda!

P. DEL O.

GRAN TEATRO DEL LICEO.

RIGOLETTO.

Desde que ha vingut en Rovira ab la companyia del Teatro Real, se pot dir que m' hi endarrerit de doscents duros.

M' esplicaré. Com ja dehuen saber, jo tinch un establecimiento de xocolateria al carrer de 'n Mónach que ben administrat y senthi tot lo sant dia 'm donava per fer bullir l' olla y ab prou feynas. Donchs bueno, are ab la dèria de la música y fer las revistas per la *Esquella*, tinch tant abandonat lo negoci, que, francaument, si aixo dura, hauré de plegar.

Vaig comensar per cambiar lo nom de la botiga que en lloch de dirse *Chocolateria de la Industria* l' hi vaig posar *La filarmónica*. Com es natural, al cambiar de nom vaig tenir de fer pintar un lletrer Nou ab una lira al mitj y una xocolatera á cada costat. Tot aixo porta gasto, y per més desgracia 'ls parroquians van disgustarse del cambi de titol y si avants consumia un quarteró de pega al dia, ara ab mitja liura 'n tinch prou y gracies dels passavolants, que la parroquia se m' ha escampat d' una manera que fa llàstima.

Anant al teatro 's retira tart y naturalment, un no 's pot llevar á las cinch per obrir la botiga y comensar lo servvey, per lo qual havèm tingut de llogar un minyó que á més de la senmanada se 'm menja de viu en viu y aixó que, segons me va dir, lo clima de Barcelona no l' hi proba.

Ja 'm sembla que ab lo que he dit ne tenen prou per ferse càrrec de que no puch gastar gaire humor. No obstant, lo dia que hi ha ópera al Liceo y sobre tot si canta en Massini, ja no 'm recordo de res, y apesar dels juraments que cada dia faig á la dona, de no acostarme al teatre, al arribar á la set ja no 'm puch aguantar, y agafant lo *jaique* y l' tapabocas, cap al carrer de Sant Pau falta gent a esperar l' hora de entrar.

Un cop á dintre, ja soch tot un altre home. Llavors, ni 'm recordo de xicras ni de xarops, ensiamadas sabres ni trenas. Jo vaig esguerrar la carrera. M' havia de fer corista. Per mi 'l teatre es una necessitat.

* * *

Dijous de la senmaua passada va ser un dels dias en que me 'n vaig poder convence. Varen fer lo *Rigoletto*. Pero un *Rigoletto* d' aquells que no se 'n senten gaires.

En Massini va estar sublime. Tot quan podria dirlos sobre 'l Castellar dels tenors seria poch, per lo bé que va cantar lo seu paper de Duch de Mantua.

La balada del primer acte es son caball de batalla. Verdi quan la va escriure estich segur que no 's va poder arribar á creure que cap tenor del mon l' interpretés ab tanta perfecció. Quina expressió, quin sabor y quin gust!

May s' ha sentit tant bé, y 'l públich, jo un dels primers, va demanar la repetició perque, francament, ab una vegada de sentirla un hom se queda ab ganas de tornarhi. En Massini qu' es amable y condescendent, sense ferse pregat, la va repetir, y si entussiasme va causar á la primera vegada, no li 'n dich res de la segona que semblava talment que 'l teatre s' enfonsé.

S' ho mereix, pues no solsament va cantar la balada á la perfecció, sinó que vesteix y caracterisa tant bē aquella especie de Tenorio, que, francament, sense veure'l es impossible que se 'n' puguin formar una idea.

Are no 'ls ne dich res del duo del segon acte que va anar tant bē com la balada y que hauria estat tant que 'n' Goula s' hi va enfadar tant y abrahò, que n' hi havia per fer un disbarat. Figúrinse que l' duo anava admirablement, tant per en Massini y la Leria com per la orquesta que hi dava un color hasta allí, quan pochs compassos antes de arribar al fina', se sent un desgabell d' instruments que esgarrifava: cadascú anava pèl seu cantó: 'l mestre Goula veient la cosa perduda, va fer parar un segon y s' va arribar al final del modo que 's va poder.

La causa era que en l' ensaig lo dia avants s' havia acordat fer una supressió, alguns professors la van senyalar en sos papers, y altres no, y velshiaqui que al arribar en aquell punt va produir-se la catàstrofe.

Donchs tornant á n' en Massini, 'ls dech dir que en lo quart acte va haber de repetir quatre vegadas allí de la donna è mobile entre 'ls bravos y aplausos que no paravan mai. Cada vegada hi feya efectes nous, y naturalment, lo públich arribava á ser exigent de tant entusiasmante.

Jo comprehenc que s' demani la repetició de una pesa; pero no quatre vegadas. S' han de fer càrrec que 'l Senyor Massini es de carn y ossos com vostés y que un artista es amable mèntres no se l' hi exigeixen coses impossibles.

Y velshiaqui l' *Rigoletto*, perque 'ls demés artistas varen passar regularment, sense mereixre menció especial no més que la senyoreta Borghi en lo paper de *Magdalena*, Jesús, y quina minyona mès tentadora!

Los coros, com sempre, bē y la orquesta al pèl si no haguès sigut lo fracàs que 'ls hi conta..

FAUST.

Per debut de tres artistas se va cantar la gran òpera de Gounod. En lo paper de Margarida va donar-se a coneixer la senyora Bulicioff que es una soprano com una casa, ab veu fresca, ben timbrada y plena de expressió que frasseja bē y canta ab sentiment. Al principi en lo segon acte, quan diu allí de *Non signor io non sono damigella*, va semblar com si estés emocionada y jo ja estava una mica de malhumor; pero en lo tercer acte, va cantar l' *aria de las joyas* molt bē y lo duo, de cap de ala, y no solzament varem fer las paus, sinó que ab un veí del quint pis varem quedar en que aquesta minyona es una bona artista.

Lo tenor Alberti jo no sé si es la por o qué; pero va fer un *Faust* que semblava un d' aquells patjes de bronze del *Café Colón*; aixó si ab los globos apagats. Jo ja ho veig, tenim l' oido acostumat a lleminaduras, de l' importància de 'n Massini, y cap tenor nos es bon mosso. Veyam, potser del Alberti quan la por l' hi passi 'n treurem alguna cosa... Hi senti á dir que canta bē 'l *Lohengrin*. Me 'n alegría: no vull judicarlo avants de sentirlo.

En Meroles que es lo tercer dels debutats, va fer lo Mefistófeles molt regular, sense que l' hi tinguem de echar res en cara. Densá que no l' hi havíam sentit, aquest xicot ha fet grans millorars á la veu.

Lo baritono Dufrixe está molt bē en lo paper de Valentín, axis com la Senyoreta Borghi, que 'ns va fer un *Siebel* mol discret y molt bufó. Lo romansa del quart acte, pessa postissa, no es pas de lo que 'ns agrada més entre tot lo que canta aquesta simpàtica artista.

La gloria indiscutible del *Faust* va ser pels coros. Lo eoro dels *guetos* va produir deliri. Figúrinse que hi encaixan una rialla nova, original y tant á temps, que, fills mèus, sembla enterament nou. La *Kermessa* també va agradar molt; pero res com lo coro dels *guetos* que va haverse de repetir tres vegadas.

La orquesta admirablement com sempre. Ja l' hi dich jo senyor Goula que 'ls filarmònichs l' hi estaré eternament agrabits pels bons ratos que 'ns fa passar dirigint aquesta orquesta, que (no l' hi volia dir) pero que avants, quan encara vosté dirigia á Madrid, no podem arribar á sentir-la. Si senyor, á aquells músics vosté 'ls ha fet homes, perque lo qu' es avants, me costan més xiulets que cabells tenen al cap.

LEYANDRO.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Al Liceo están ensajant á marxes dobles *Mefistofele* y *Lohengrin*. Figúrinse aquestas dos óperas dirigidas per en Goula y ab la companyia que tenim en aquest teatre, si n' anirán de bē!

Ja hauran vist las revistas del *Rigoletto* y *Faust* aquesta ópera última, vā ser posada també 'l diumenge á la tarda alcansant lo mateix èxit que lo dia del estreno. La senyoreta Gasull vā fer la part de *Siebel* molt bē, sustituhint dignament á la Borghi.

Ahir devia celebrarse 'l benefici de la Theodorini.

La setmana entrant, si som vius, ne parlaré. Al *Principal*, entre les obres noves que s' han posat, n'hi ha una titolada *Bebé*, arreglada del francés. Es graciosa y surt molt ajustada.

En Molas y Casas nos ha donat una pessa en un acte titolada *Una nit de nuvis*, que sá riure de debó. Està combinada ab habilitat, té escenes molt xocants, tipos ben presents y xistes... tants com ne vulguin. Hi ha l' tipo de una sogra, que plora y no diu cap paraula, que l' públich s' hi parteix de riure desde que surt fins que s' entorna. Lo *Teatro Romea* nos ha donat un' obra, qu' encara que modesta per no tenir més que un acte, es la més agradable de la temporada.

Ultimament hi ha comensat á tocar l' estudiantina *Figaro*. No sè, are que s' acostan los exámens quina nota obtindrán los estudiantes que la componen. Pero com á músichs, mereixen la de *sobresalient*.

Al *Circo* ha debutat una companyia d' ópera posant en escena la de *Marchetti Ruy Blas*.

Hi ha un baritono molt discret y que pot anar hasta si s' tractés de una companyia de més importancia. Los demés artistas, varen fer tot lo que sabian.

La orquesta fluixa contra la voluntat del senyor Subeyas que es mestre que ho enten; pero aquest es un art que no basta entendrehi: es precis primer de tot que hi haja músichs.

Al *Retiro* diumenge vá posarse *La Mascota*. Aixó vol dir que convé més aquesta ópera á la representació 36, que lo *Boccaccio* á la 18.

Desenganyinse, com la *Mascota* no n' ensopegarán cap més.

A *Novetats* s' ha fet *La Mendiga y Las querellas del rey Sabio*.

Es inútil dirlos que totes dos obres ván ser molt bén rebudas per lo numeroso públich que assisteix á aquell teatre.

Al *Tivoli*, *La abadía de Castro* porta bastanta gent.

Al *Español* s' ha estrenat lo drama *César el mulato* á benefici del senyor Molgora.

Nosaltres recordarem al autor que un altre vegada dongui á *César lò que es del César* y al *mulato lò que es del mulato*.

Tots vostés se dehuen recordar de una jove artista, la senyoreta Eve Tetrazini que vá debutar en lo teatre del Retiro la temporada anterior. Pues aquesta artista acaba de mereixer un gran èxit á Sevilla ahont ha cantat lo *Faust* en lo mateix teatre que canta lo tenor Stagno.

'Ns n' alegram molt.

Qui no pot anar ni allí ni en lloch, á pesar de lo que diu algun diari, son las germanas Ravogli, pues segons carta que havem rebut de aquella ciutat una de las dos germanas la Sofia vá cantar una sola nit la part de Reyna en lo *Roberto*, part de segona tiple, y vá rebre un desengany.

La Julia ha cantat la Madalena del *Rigoletto* y la gitana del *Trovador*, pasant desapercebuda.

Nosaltres ja ho teníam dit quan aquestes germanas ab tantas pretensions varen cantar en lo Bon Retiro. Son unes comprimarias discretas; pero res més.

N. N. N.

¡¡ A LAS URNAS !!

Simpàtichs barcelonins
atenció que val la pena;
Puch viure á la vostra esquena
si m' explico ab termes fins?

Sè que no 'm contestaréu;
per bah, aixó no 'm apura;
farém una probatura:
escoltéu y perdonéu.

Allá vá: jo tinch entés
que á n' aquest mon de canalla
per cada home que treballa
n' hi han sis que no fan res.

Y com que jo faig la farga
per mantenir sis trapel·las,
vull que las mèvans costelles
no tingan de dur la carga.

Soch honrat y trech lo such,
treballo ab pena y fatich
y may arribo á ser rich;
tota la vida soch ruch.

Pero... tothom no es igual
ne veig molts que tenen trassa
en ferse bona vidassa
en cambi de fer molt mal.

Veig l' avaro senyor Viure
que avants feya d' adroquer
y la fortuna vá fer
donant nou unsas per lluira.

Veig lo tonto don Pascual
militar de poca ciencia,
cobra molt, per la influencia
del seu oncle general.

Veig don Lluch, té tres queridas
que li donan gastos forts
y tot s' ho guanya en las Corts
empatollant mil mentidas.

Veig don Cosme Llamparons
metje ruch plé de peresa,

s' ha fet una gran riquesa
matant als que estaven bons.

Veig á l' abogat Colom
que 'l contan entés y antich
pero 'l murris' ha fet rich
embolicant á tothom.

Si aquests sens distinció
passan los ratos molt bons
fent embolichs á trompons
¿Perqué no puech ferho jo?

Jo per viure honradament
tot lo del mon he probat;
pero al final m' he trobat
pitjor que al comensament.

Un cop, deixant las barrilas
dels companys, per no enredarme
ab gran espirit vaig posarme
negociant de pells d' anguilas.

Y sent al negoci fiel
y fent bondat de la bona
vaig anar... de Barcelona
ab cós y ánima al cel.

Ara no vull, buscant plans
que 'l pensament se 'm destrossi
perque veig que 'l mèu negoci
lo tinch á las vostras mans.

¿Voléu portarvos com cal?
Electors uniuse tots
y donéume 'ls vostres vots
per nombrarme concejal.

Féume 'n, sí, y que ningú ignori
que 'm convé cosa tant bona
¿No váu votá á en Fontrodona,
á en Pelfort y á n' en Batllori?

Donchs votéume també á mí
y veuré que soch miliò:
si convé no, diré no;
si convé sí, diré sí.

Casi tindréu igual pena
com si no fos concellé;
pero jo aniré més bе
tenint la butxaca plena.

Electors, apa, valor
poséume en candidatura,
y si féu ma sort segura
vos ho agrahiré de cor.

Seguíu los consells de un boig
que no 'us desilja cap mal
y tindréu bon concejal
si elegiu á n' en

QUIM ROIG.

ESQUELLOTS.

Lo *Correo Catalán* continúa picant al Brusi.
Y 'l Brusi continua callant... y gratant.

Lo Brusi ha sigut víctima de la gent de sotana. Lo vicari general capitular ó lo que siga, vá demanarli que tingués prudència, que callés pel bе de la religió, etc.

Y una vegada van rendirlo, lo fusellan á còpia de protestas.

Las protestas surten de per tot arréu; pero las principals venen de las iglesias.

Un qu' está ficat en aquestas coses, m' ha dit lo següent.

—Fins are han sortit protestas de la noblesa catalana de la joventut católica, de beatos y beatas de totes mènies, de rectors y vicaris y beneficiats y sagristans y escolans. Donchs aixó no es res. Dintre de pochs días protestarán los sants y las imatges de totes las iglesias.

—Pero ¿cóm s' ho arreglarán, per fer protestar á sants de fusta?

—Molt senzillament. Se 'ls pregunta davant de testimonis si protestan. Los sants no responden; y com que qui calla otorga, se 'n alsará un' acta.

—Jo si sòs de vostès, faria un' altra cosa.

—Qué faria vosté.

—M' aliaría ab los esperitistas, y evocaria l' esperit de Sant Tomás, de Sant Pau, de Sant Bernat, de Sant Agustí, de tota la Còrt celestial, y 'ls faria protestar.

—Sab que una protesta per l' istil seria de molt efecte?

—Home, no está mal. Ho diré á n' en Llauder, que vaja á trobar á l' Amalia Domingo.

Lluís Veuillot, l' escriptor ultramontà que vá morir á Fransa fá pochs días havia tingut tres desafios, tots tres á pistola.

En lo primer la bala vá foradarli 'l sobre-todo.

En lo segon la vala vá foradarli 'l sobre-todo.

En lo tercer la bala vá foradarli 'l sobre-todo.

—Miracle! dirá algun llanüt.

Y no es miracle, ni res extraordinari. ¿Volen saber la causa?

Luis Veuillot era un dels homes més lletjos de França, tenia un geni lleig com la cara, y guardava dintre del cos una baba més lletja que 'l geni.

Naturalment ¿que havian de fer las bolas.

Fugirli del cos y anársen-hi al sobre-todo.

Mès de quinze días ha estat lo rellotje del *Theatre Principal* senyalant las vuit.

Un empleat de cala Ciutat, sócio del Cassino de la Plassa Real, exclamava:

—M' agrada aquest rellotje. A las vuit lo diná es cult.

Un aplauso als fulanos, sigan qui sigan, qu' en lo carrer de la Gran Via van estafar vint duros á un foaster per medi dels cartutxos de perdigons.

Y no estranyin que 'ls aplaudeixi. Jo 'ls duria á la presó; pero aplaudintlos. *Lo cortés no quita á lo valiente*.

Perque pòsinse la mà al pit y fassin lo favor de dirmec:

—Es possible que hi haja encara una persona que no tinga coneixement de que 'ls perdigons, á mès de cassar aucells, serveixen per cassar lontos?

L' altre dia vá haverhi corrida en lo café de las Deleicias.

Va lidiarse un *badell* (en castellà *Ternero*).

Va haberhi cops de puny y ampollas en l' ayre.

—Ay Senyor! deya una beata, al enterarse de la noticia. ¡Ditxosa primaveral!

—Que té que veure la primavera ab los neos...

—Si senyor: es que per la primavera ván molt moguts.

L' altre dia un cotxero del *Ripper* y un de la Tranvia, ván regalarse mútuament una tanda de garrotadas, davant del *Theatre Principal*.

Las mulas de un y altre vehicul varen presenciar la escena, tranquilament, sense fer més que alsar una mica las orellas.

Una mula més espavilada que las altres, deya:

—Noya, haurém de formar una *Societat de Mulas protectoras dels Cotxeros*.

La representació del *Faust* en lo *Liceo*, podia titular-se *La aliansa dels pobles*.

Vegin sinó 'l reparto:

Margarita.—La senyoreta Buciliof, russa.

Siebel.—La senyoreta Borghi, italiana.

Faust.—Lo senyor Alberti, alemany.

Valenti.—Lo senyor Duffriche, francés.

Mefistófeles.—Lo senyor Meroles, català.

L' obra vá sortir, á pesar de tot, molt ajustada. Aixó sí, en lo quart acte, com era de lley, Faust vá matar á Valentí: es á dir l' alemany vá matar al francés, pero vá ferho ab l' ajuda de Mefistófeles, un català.

Enterament igual que la guerra de Fransa y Prussia. Un català la vá promoure, en Prim.

Ha comensat já lo reparto de cédulas electorals, per elegir regidors.

—Escolti, sereno, deya un vehi del carrer Nou. ¿Qué ja havéu repartit las de aquest carrer?

—No encara, fins ara no hi ha repartidas més que las del cementiri.

Un periódich se queixa de que 'ls empleats de la presó lo dia 22 de abril no haguessen rebut encare 'l sou del mes de mars.

—Lo sou dels empleats de la presó?

Déu estar prés é incomunicat.

—En qué dirían que s' ocupan los estudiantes de Zaragoza, á últims de curs, ó siga á quatre senmanas dels exámens?

Donchs, senzillament, han reorganisat una societat taurina titolada *La Escolar*, que 's proposa donar grans novilladas.

—Quina nota t' han dat aquest any? preguntava un pare al seu fill.

—Sobresaliente.

—De quina assignatura?

—D' espasa.

QUÈNTOS.

Las criatures de vegades son terribles.

Un nen de sis ó set anys corrent pél Paseig de Gracia vá entrabancarse y vá caure. Hi corregueren á aixecarlo, y encara que no s' havia fet mal, del susto no més, plorava com una Magdalena.

—Vamos, l' hi digué un municipal, no llores noy, que no ha sido res... Mira que los noys que lloran se ponen muy feos cuando son grans.

Lo xicot se calma y mirantse al municipal de fit á fit, exclama:

—Donchs tú quan érats noy, devias haver plorat molt...

—Y eso?
—Com qu' ets tant lleig!

Una senyora de Cuba vā parir á un fill mulato.
Lo seu marit, qu' estava de viatje, era ros com un fil d' or y al tornar no poguē ménos d' estranyar semblant anomalía.

—Noy, digué ella, no 'n fassas cas: com que durant lo meu embràs vás ésser fora....

—Y qué?
—Tenia uns pensaments tant negres!..

Plou á bots y á barrals.
Passa un carroaje tirat per un caball que no té més que 'l cuiro y 'ls ossos.

—Pobre caball, exclama un socio de la Protectora d' animals! Ab un temps aixis y 'l sán anar en carreta descuberta!

Després de marxar lo metje, la senyora torna al capsal del seu marit.

Lo malalt:—Qué ha dit lo metje?

La esposa:—Res, home, no t' inquietis.

—Pero qué ha dit?

—No l' hi he preguntat, lo únic que hi vist era que tenia l' aspecte més tranquil.

—L' aspecte tranquil... També l' hi tindria jo al seu puesto.

Un orador dolent, s' alabava de un discurs que havia fet:

—He parlat dos horas seguidas.

—Moscal

—Dos horas sense interrupció.

Un del auditori:

—Naturalment, ¿cómo volias que t' interrompissen, si tothom pesava figas?

Entre amichs:

—Ay, ay, Lluís! no estavas costipat ahir?

—Sí, jo ho crech, si no podia parlar... Un costipat de coll...

—Y ara no n' estás...

—Ja ho véus.

—Y cómo te 'l has tret?...

—Al escriptori, enganxant sellos... Ja veurás noy, la goma...

En una tertulia:

—Jove, diu una senyora, may me recordo del nom de vostè, perdoni, ¿cómo se diu?

—Carlos.

—Y l' apellido?

—Dispensi, senyora; 'l pare es viscahí, y es un dimoni de nom tant enrauissat, que no hi pogut arribar may á pronunciarlo.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Vaig preguntar decidit
y aixerit
quin' hora era, molt formal,
á un total;
y 'm respondé tot furiós
—tres-hu-dos.
deixantme á n' allí parat
com glassat.

SIR BYRON.

II.

Vareig perdre fent la hu-dos
ab la dos-tres de 'n Pomar,
y,—“No hi hatot, Sr. [Ambros],
deya, hi guanyat, es ben clar.

CIUTADÀ PACO.

SINONIMIA.

Vareig notar l' altre dia
que á ma taula de beguda
una total asseguda
cusint una tot hi havia.

—Dónguim una tot mestressa
l' hi digui y me la dona
y com no portava pressa,
una tot vareig ballà.

RAMON ROMANISQUIS.

ROMBO.

ESPUMA DE MAR.

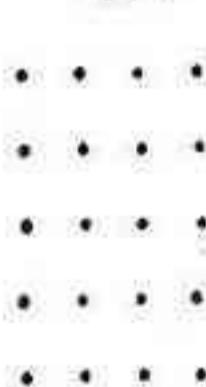
TRENCA-CLOSCAS.

MOLTA CASA.

Formar ab aquestes lletres degudament combinades lo títol de una sarsuela.

SACHETLI.

QUADRAT NUMÉRICH.

Omplir los pichs ab números que sumats horisontal, vertical y diagonalment, dongan la suma de 26.

GRAVINA.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0	Celebritat farmacéutica.
5 7 6 6 9 8 9 6 7	Punt d' unió entre ciutats.
3 6 4 0 3 9 6 4	Nom d' home.
5 7 6 8 9 6 7	Utensili de ministre.
3 9 3 9 8 7	Nom de dona.
0 9 6 6 7	Eyna de fuster.
8 2 3 4	Personatge de la Mascota.
8 9 6	Nom de un riu.
3 7	Article alimentici.
1	Una lletra.

UN REPUBLICA.

GEROGLÍFICH.

MAMA MAMA
C
FILL FILL

TRAFALEGR.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.—Mas-co-ta.
2. ID. 2.—Can-tant.
3. MUDANSA.—Palla-Pilla-Polla-Pulla.
4. CONVER-A.—Torrellas.
5. ROMBO.

R U S
J U D A S
S A C H
S

6. TRENCA-CAPS.—Rafael de Urbino.
7. LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—Roseta.
8. GEROGLÍFICH.—Bossa sense dinés no fá pes.

PETONS Y PESSICHS.

COLECCIÓ DE POESIAS SATÍRICAS Y FESTIVAS

per C. GUMA.

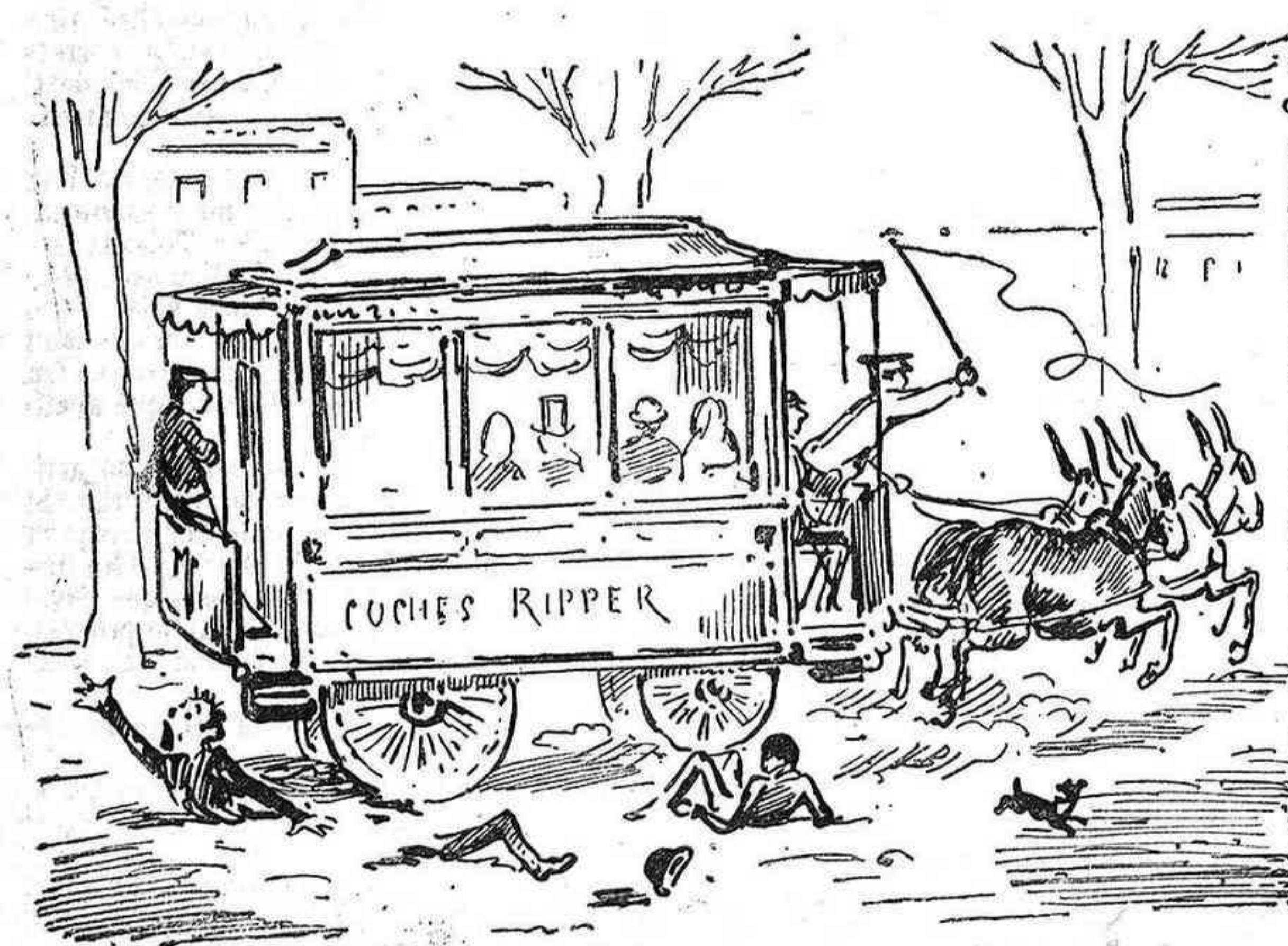
Obra dedicada als lectors de *La Campana de Gracia*.
Forma un elegant tomo d' unes 100 planas en octau,
esmeradament imprés sobre paper superior.

Preu: CUATRE RALS.

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20,
y demés principa's llibrerías.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

OPERACIONS ARITMÉTICAS.

Ab cotxes que divideixen
y lledragots que sustraheuen
y autoritats que no ho veuen,
ja 'ls dich jo que 'ns diverteixen.